

Publicerad 2006-11-20 13:30 av Strawberrygirl

Än är hon inte kall

De ljusa minnena sipprat in i hennes huvud

Lyser upp och värmer så gott

Etsats fast

Så många skratt och alla roliga stunder

De tråkiga dagarna är glömda

De dagar hon grät, de dagar som gjorde ont

De som brände som eld i hennes själ

De människor som svek

De fastnade ej

Det är lustigt hur minnet fungerar

En selektivprocess

Men det gör det ack så mycket svårare nu

När hon ser tillbaka ser hon ljus

När hon ser framåt ser hon mörker

Mörkret har klätt hennes väggar, hennes hjärta, hennes själ

Tagit över, erövrat hela hennes värld

Vad hände med hon som tänkte i kulört

Hon som dansade och sjöng

Hon med det smittande skrattet, hon som fanns där

Hon som färgade min värld i de mest magiska färgerna

Var det minnena som fick henne att drunkna?

Var det framtiden som satte skräck i henne?

Hon visste vad hon hade haft, det var känt för henne

Men ej vad hon skulle få

Var det kraven från oss andra?

Hon var ju så duktig, en stjärna i våra liv

Hon lyste upp och blänkte

På alla andra hon tänkte

Stod upp för det svaga

Många var stolta över att vara henne nära

Vilket hon aldrig kunde förstå

För i henne ögon var hon vem som helst

Hon var inte perfekt, hon trampade fel

Men ingen såg det eller såg alla förbi det

För det var så mycket gott i henne som vägde upp allt

Var det andras syn som blev kraven, de som fick henne att leva i förfluten tid?
Var det det som släkte hennes törst på framtiden,
hennes glöd, hennes strävan, hennes hjärta, hennes själ?
Lången har slocknat, men ljuset står kvar vid hennes säng i väntan på att tändas
Än är hon inte kall

Än finns hoppet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Strawberrygirl med Poeter.se id #8114 innehar upphovsrätten